

## [Oluf Pedersen.]

mulighed for al den besparelse, som der er brug for.

Jeg skal iøvrigt tilføje, at vi fra retsforbundets side ikke afviste de direkte, åbenbare skatter til dækning af de allerede vedtagne militærudgifter og heller ikke en ekstraordinær statsgrundskyld på 1 pct., hvis provenu foreløbig blev henlagt til senere skattenedsættelser.

Der er en ting, som der er grund til at understrege, nemlig at ved en grundskyld virker det beløb, man opkræver, ved sin kapitaliserede værdi. Men i stedet for besparelser, i stedet for standsning af udpumpning, i stedet for eventuel statsgrundskyld foretrak den nuværende og den tidligere regering i fællesskab indirekte skatter og bunden opsparring, og for nogle dage siden var man så ond på os, fordi vi ikke ville være med. Hvorfor kroede man sig ikke over det forlig, hvorfor var man ikke stolt som en hane på møddingen over de store gerninger, man havde udført? Måske fordi man ikke troede på sine egne gerninger, ikke troede på, at det opnåede resultat svarede til, hvad der trængtes til. Det er det spørgsmål, jeg mener regeringen kan give svar på ved de handlinger, der nu efter mit skøn må foretages fra regeringens side.

Under finanslovdebatten her i tinget den 12. oktober ønskede den nuværende statsminister, daværende ordfører for venstre, det ærede medlem hr. Erik Eriksen for det første, at man skulle tilbageføre på friliste det beløb, som den tidligere regering ret egenmægtigt i august havde ført over på bunden liste. Det gælder bl. a. varer som benzin, træ og andre vigtige ting, og så sagde den nuværende højtærede statsminister, at hvis man gjorde det, manglede der kun 140 mill. kr. i at nå til de attråede 60 pct. på friliste, og han udtalte — jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat —

„Dette svarer nøjagtig til metervareimporten i 1948, og derfor er det heller ikke tilfældigt, at venstre så stærkt gik ind for overførsel af metervarer på friliste.“

Det spørgsmål, den højtærede statsminister dengang rejste, er i disse dage højaktuelt, og her mener jeg, der kan være anledning til for regeringen at vise sin vilje. Her kan man så få bevis for, om regeringen tror, at de vedtagne skattelove har givet det grundlag, som regeringen har søgt for at kunne gå til en videregående liberalisering. Tror regeringen, at

valutaspørgsmålet er klaret, ja, så må frigivelsen ske omgående. Tør den ikke frigive metervarerne, må det jo være udtryk for, at den høje regering, den højtærede statsminister desværre har den efter mit skøn ganske forkerte opfattelse, at øget liberalisering vil øge vanskelighederne. Så er den nuværende regering lige så blind som den foregående. Import af metervarer er vigtig, ikke mindst fordi der her finder en fantastisk varefordyrelse sted og der skabes store vanskeligheder ved en importregulering. Jeg har fået oplyst, at en fabrik, der var blevet nægtet importret, fik den gennem en anden importør, og så måtte den betale en stor overpris, og de vedkommende protesterede mod den store overpris. Så tog man leverancen fra vedkommende, således at hans virksomhed ikke kunne få de varer, som den havde brug for. Jeg synes, det var urimeligt, at det skete, og jeg synes, det bør være således, at den uret, der her blev begået mod denne fabrik, Fredericia Kittelfabrik, ved at fabrikantens leverandør, firmaet Mogensen og Dessau i Odense, lukkede for ham, må man gøre god igen. Det kan ske ved, at vedkommende fabrikant, der nu har haft fabrikation af kitler i 20 år, får importret og ret til at få varen for den pris, den koster i udlandet, og ikke skal betale yderligere pris, fordi der er andre, som i og for sig ikke skal bruge varen, men som har mulighed for en import, som han ikke har.

Men det spørgsmål, som jeg her rejser overfor handelsministeren, kan jo klares i det øjeblik, ministeriet følger den af det ærede medlem hr. Erik Eriksen i sin tid givne anvisning på overførelse af metervarer til friliste, og jeg vil jo antage, at dette ærede medlem kan have en vis indflydelse overfor den nuværende statsminister. Der er i højeste grad brug for hurtig handling; i denne varegruppe foregår der en fordyrelse, der trods er al sund fornuft, og det er forsåvidt ikke underligt, at der finder meget stor fordyrelse sted. Jeg har fået oplyst, at et håndskrædderi her i København, som sidste vinter fik importret på 30 000 kr., i år kun har fået bevilget en importret på 700 kr. Når man skærer så hårdt ned, bliver der mangel, som nok skal drive nogle mægtige priser frem. En ikke navngiven, meget kendt københavnsk forretningsmand skrev for et par uger siden i „Berlingske Tidende“ en artikel — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat —, hvori det hedder:

„Endelig, efter snart 18 års importrestriktioner for metervarer, må man håbe,